

Środa, 10 lutego 2010 r.

18. wzywa do udzielania ofiarom profesjonalnej pomocy, w tym bezpłatnej pomocy prawnej (która ma zasadnicze znaczenie dla uwolnienia się z przymusowej sytuacji, w której się znajdują), biorąc pod uwagę, że nie posiadają one środków finansowych i dlatego nie są w stanie zapłacić za taką pomoc;

*

* *

19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Radzie Europy.

Wyniki szczytu kopenhaskiego poświęconego zmianom klimatu

P7_TA(2010)0019

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15)

(2010/C 341 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz protokół z Kioto do tej konwencji,
  - uwzględniając „Plan działania z Bali” (decyzja 1/COP 13),
  - uwzględniając piętnastą konferencję stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz piątą konferencję stron pełniącą rolę posiedzenia stron protokołu z Kioto (COP/MOP 5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach od 7 do 18 grudnia 2009 r., oraz uwzględniając zawarte w Kopenhadze porozumienie,
  - uwzględniając pakiet UE dotyczący zmian klimatu przyjęty w dniu 17 grudnia 2008 r.,
  - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje dotyczące zmian klimatu, a w szczególności rezolucję przyjętą w dniu 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską Konferencję w sprawie Zmian Klimatu (COP 15),
  - uwzględniając następną konferencję, COP 16, która ma odbyć się w Meksyku,
  - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zakończone w grudniu 2009 r. w Kopenhadze negocjacje w sprawie kompleksowego porozumienia międzynarodowego w sprawie zmiany klimatu obejmującego okres po 2012 r., doprowadziły do niezadowolającego porozumienia, które zostało jedynie odnotowane przez konferencję stron UNFCCC,
- B. mając na uwadze, że porozumienie to nie jest prawnie wiążące, nie zawiera celów w zakresie redukcji emisji ani konkretnego zobowiązania do zawarcia prawnie wiążącego porozumienia w 2010 r.,
- C. mając na uwadze, że porozumienie uznaje potrzebę ograniczenia wzrostu temperatury na świecie do najwyżej 2 °C oraz zawiera odniesienia do zbadania sposobów zamknięcia się poniżej 1.5 °C wzrostu temperatury na świecie,
- D. mając na uwadze, że UE nie była w stanie odegrać wiodącej roli w przeciwdziałaniu zmianom klimatu i nie była nawet zaangażowana w ostateczne negocjacje ze USA, Chinami, Indiami, Brazylią i Republiką Południowej Afryki nad ostatecznym projektem porozumienia,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- E. mając na uwadze, że w czwartym sprawozdaniu oceniającym IPCC oraz w rosnącej liczbie dowodów naukowych uznaje się konieczność zdecydowanego zmniejszenia światowych emisji, aby utrzymać wzrost temperatury na świecie poniżej poziomu 2 °C,
- F. mając na uwadze, że niektóre kraje rozwinięte i rozwijające się nie udzieliły wsparcia przy formułowaniu i wdrażaniu nowych międzynarodowych ram ochrony klimatu,
- G. mając na uwadze, że UE nie powinna dopuścić do osłabienia swojego zaangażowania w przeciwdziałanie zmianom klimatu, nawet jeżeli niektórzy z jej głównych partnerów negocjacyjnych w dalszym ciągu wydają się niechętni lub niezdolni do obniżenia krzywej swoich emisji,
- H. zauważa, że w terminie do dnia 31 stycznia 2010 r. jedynie 28 państw spoza UE zadeklarowało ONZ cele w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych po 2020 r. i że niektóre zadeklarowały jedynie cele w zakresie wydajności energetycznej, które wcale nie doprowadzą do redukcji emisji,
1. wyraża ubolewanie z powodu słabości porozumienia, które wypracowano na konferencji COP 15, ponieważ nie ustanawiając światowych średnio- i długoterminowych celów redukcji ani nie precyzując, kiedy światowe emisje powinny osiągnąć wartość szczytową, nie przybliżyła nas ono do kompleksowego światowego porozumienia dotyczącego okresu po 2012 r.; odnotowuje ponadto niezadowolone opinie publicznej z powodu nieosiągnięcia znaczącego porozumienia w Kopenhadze;
  2. uważa, że opóźnienia w wypracowaniu międzynarodowego porozumienia nie są usprawiedliwieniem dla zwlekania z przyjęciem nowych strategii politycznych UE mających na celu osiągnięcie już prawnie obowiązujących zobowiązań do redukcji naszych emisji o 20 %; potwierdza nasze dążenie do przejścia do celu 30 %-owej redukcji; zauważa również, że inicjatywy podjęte w UE w celu wsparcia gospodarki ekologicznej i zachęcania do niej, propagowania bezpieczeństwa energetycznego i mniejszego uzależnienia energetycznego będą w coraz większym stopniu ułatwiały dotrzymanie zobowiązania do 30 %-owej redukcji;
  3. przyznaje, że szacowany koszt ograniczenia przez UE poziomu emisji z 1990 r. o 30 % do 2020 r. jest obecnie niższy w porównaniu z szacowanym kosztem ograniczenia emisji o 20 % w momencie podejmowania tej decyzji, a w związku z tym wzywa Komisję do złożenia wniosku o zwiększenie zobowiązań UE oraz do jednostronnego ogłoszenia, że cel w zakresie redukcji emisji na 2020 r. przekraczać będzie 20 %;
  4. wzywa UE do osiągnięcia krajowych celów dzięki oszczędności energii i stosowaniu odnawialnych źródeł energii oraz do jak najszybszego uzgodnienia ambitnego i wiążącego celu oszczędności energii;
  5. wyraża rozczarowanie brakiem jedności w UE; wzywa zatem UE do przyjęcia jednolitego stanowiska w międzynarodowych negocjacjach w sprawie klimatu, aby utrzymać wiodącą rolę w negocjacjach prowadzących do osiągnięcia na konferencji COP 16 wiążącego kompleksowego porozumienia dotyczącego okresu po 2012 r., zgodnego z najnowszymi odkryciami nauki oraz z celem 2 °C;
  6. wyraża ponadto ubolewanie, że UE nie udało się, poprzez wcześniejsze konkretne zobowiązania do międzynarodowego publicznego finansowania działań na rzecz ochrony klimatu w krajach rozwijających się, zbudować zaufania w negocjacjach, aby dokonać dalszych postępów w pracach grup roboczych ad hoc; ponadto wzywa UE do sprecyzowania jej stanowiska w sprawie drugiego okresu zobowiązań w ramach protokołu z Kioto, pod warunkiem że Stany Zjednoczone podejmą podobne zobowiązania w ramach innego instrumentu prawnego, oraz do zagwarantowania, że nadmiar uregulowań dotyczących jednostek emisji (AAU) i działalności w zakresie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) nie podważą jej wiarygodności w zakresie ochrony środowiska;
  7. podkreśla potrzebę stworzenia nowej dyplomacji zajmującej się zagadnieniami klimatu; wzywa w związku z tym wysoką przedstawiciel UE oraz komisarza odpowiedzialnego za działania w dziedzinie klimatu do przewodniczenia tej strategii, zwłaszcza w odniesieniu do bardziej postępowych krajów rozwijających się i gospodarek wschodzących; wzywa UE do uzgodnienia planu działań na spotkanie w Meksyku, który obejmie dyskusję na temat polityki klimatycznej w obrębie każdego partnerstwa strategicznego oraz porozumienia w sprawie współpracy dwustronnej i wielostronnej, tak aby stworzyć bardziej spójną zewnętrzną strategię na rzecz ochrony klimatu; wzywa UE i jej państwa członkowskie do budowy „sojuszu odpowiedzialności” otwartego dla wszystkich krajów, które uważają zmiany klimatu za poważne zagrożenie dla ludzkości i są przygotowane do podjęcia działań w celu zahamowania globalnego ocieplenia;
  8. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wzmocnienia zasady „sprawiedliwości w odniesieniu do klimatu” w perspektywie długoterminowej (2050 r. i później); opowiada się zatem za włączeniem „klauzuli sprawiedliwości” do przyszłych międzynarodowych negocjacji w sprawie klimatu;

Środa, 10 lutego 2010 r.

9. wzywa fora, takie jak G20 czy Forum Głównych Gospodarek, reprezentujące największych emitentów związków węgla, do większego angażowania się w działania mogące pomóc w osiągnięciu konsensusu w oficjalnych negocjacjach;
10. odnotowuje zobowiązanie do utworzenia do 2020 r. funduszu w wysokości 100 mld USD rocznie pochodzących z krajów rozwiniętych oraz sumy 30 mld USD dla krajów rozwijających się w okresie następnych trzech lat (2010-2012), która przeznaczona jest na przeciwdziałanie zmianom klimatu, a także ustanowienie ekologicznego funduszu związanego z klimatem, którego celem jest wspieranie w krajach rozwijających się projektów związanych z wylesianiem i degradacją lasów; ubolewa jednak, że zobowiązanie to nie osiąga kwoty 100 mld EUR, którą Komisja planowała zebrać do 2020 r.;
11. podkreśla, że na krajach uprzemysłowionych spoczywa historyczna odpowiedzialność za nieodwracalną zmianę klimatu oraz obowiązek zapewnienia dostatecznego, zrównoważonego i przewidywalnego wsparcia finansowego i technicznego krajom rozwijającym się, aby umożliwić im zobowiązanie się do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, do dostosowania się do skutków zmian klimatu oraz do ograniczenia emisji powodowanej wylesianiem i degradacją lasów, a także do intensyfikacji tworzenia potencjału w celu wypełnienia obowiązków wynikających z przyszłego porozumienia międzynarodowego w sprawie zmian klimatu;
12. nalega, aby takie zobowiązania do zapewnienia wymaganego przewidywalnego wsparcia finansowego w zakresie łagodzenia skutków zmian klimatu i przystosowania się do nich w kontekście konwencji UNFCCC było nowym mechanizmem, dodatkowym w stosunku do ODA i niezależnym od rocznych procedur budżetowych w państwach członkowskich; przypomina o zobowiązaniach podjętych już w ramach ODA, których celem jest osiągnięcie 0,7 % PKB do roku 2015;
13. uważa, że UE powinna niezwłocznie rozpocząć negocjacje z partnerami w Stanach Zjednoczonych w celu zagwarantowania zgodności powstającego w Stanach Zjednoczonych rynku emisji związków węgla z rynkiem UE, przyczyniając się tym samym do powstania transatlantyckiego rynku emisji związków węgla – prekursora rynku globalnego;
14. podkreśla, iż konieczne jest, aby uruchomiona w trybie przyspieszonym pomoc dla krajów rozwijających się w wysokości 7,2 mld EUR, do której zobowiązały się państwa członkowskie UE, była nowym mechanizmem, dodatkowym w stosunku do budżetów oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), aby była skoordynowana na szczeblu UE i udostępniona jak najszybciej, a w każdym razie przed posiedzeniem w Bonn w czerwcu 2010 r.; uważa to za podstawowy czynnik w budowaniu wiary w powodzenie konferencji w Meksyku; wzywa również Komisję do złożenia przed wyżej wspomnianym spotkaniem w Bonn sprawozdania na temat wykorzystania pomocy obiecanej w ramach mechanizmu szybkiego uruchomienia finansowania oraz na temat jej dodatkowego charakteru w stosunku do ODA;
15. przypomina, że zbiorowy wkład UE w działania łagodzące i realizację potrzeb dostosowawczych krajów rozwijających się nie powinien być niższy niż 30 mld EUR rocznie do 2020 r., która to kwota może zwiększać się wraz ze zdobywaniem wiedzy na temat intensywności zmian klimatu oraz skali związanych z nimi kosztów;
16. podkreśla, że dokonując zbliżającego się przeglądu budżetu UE, należy skupić się na przeznaczeniu wystarczających środków na działania na rzecz ochrony przed zmianami klimatu i dostosowanie do nich, zarówno w UE, jak w krajach rozwijających się; zauważa, że w przeglądzie tym należy rozważyć wprowadzenie nowych, innowacyjnych mechanizmów finansowych, aby wspierać międzynarodowe działania w dziedzinie klimatu;
17. z zadowoleniem przyjmuje ambitne zobowiązania podjęte przez niektóre państwa przed negocjacjami kopenhaskimi, w ich trakcie i po nich; stwierdza, że w ramach porozumienia osiągnięto zgodę co do oceny, sprawozdawczości i kontroli w odniesieniu do działań dostosowawczych państw rozwijających się poprzez krajowe komunikaty, podlegające międzynarodowym konsultacjom i analizie, zgodnie z jasno określonymi wytycznymi, które jeszcze nie są gotowe, i które będą musiały zapewnić poszanowanie suwerenności i odpowiednie wykorzystanie środków;
18. zgadza się na utworzenie mechanizmu zmniejszania emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów oraz wspierania eliminacji emisji gazów cieplarnianych dzięki lasom i na utworzenie mechanizmu technologicznego mającego na celu przyspieszenie rozwoju i transferu technologii, a także przyjmuje z zadowoleniem odniesienie do roli rynków w umacnianiu opłacalności działań służących łagodzeniu skutków zmian klimatycznych; zauważa również, że skuteczne wdrożenie takich mechanizmów wymaga porozumienia w ramach konwencji UNFCCC;
19. podkreśla, że dowolny obowiązujący w przyszłości program REDD powinien zakładać poszanowanie praw ludności rdzennej i społeczności lokalnych, w tym ich praw do własności zbiorowej oraz do własnych autonomicznych terytoriów, oraz zakładać ich pełne i skuteczne zaangażowanie, w tym w tworzenie i wdrażanie krajowych programów REDD, jak również w przyznawanie lub podział środków finansowych;

Środa, 10 lutego 2010 r.

20. wzywa do uznania skuteczności oddziaływania na środowisko celów dotyczących ograniczenia emisji z załącznika I za zasady przewodnie podejścia UE do międzynarodowych zasad rozliczania zarządzania lasami i działalności w zakresie użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF); wzywa do uruchomienia elastycznych mechanizmów oraz do zachowania wszelkich nadwyżek podczas pierwszego okresu zobowiązań z tytułu protokołu z Kioto dotyczących celów po roku 2012;
21. wyraża ubolewanie z powodu braku postępów w zakresie światowych emisji morskich i lotniczych; wzywa UE do zagwarantowania uwzględnienia całościowego wpływu lotnictwa na klimat oraz tego, że w przyszłym porozumieniu cele redukcji dla sektora lotniczego i morskiego będą takie same jak dla innych sektorów przemysłu;
22. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że USA i Chiny, z powodów związanych z polityką wewnętrzną, nie były gotowe na przyjęcie bardziej ambitnego porozumienia; jest przekonany, że Unia Europejska, USA i Chiny odgrywają kluczową rolę w doprowadzeniu do wiążącego porozumienia międzynarodowego; wzywa zatem Stany Zjednoczone i Chiny oraz innych międzynarodowych partnerów do powzięcia dalszych zobowiązań na rzecz międzynarodowego systemu ochrony klimatu w celu wznowienia rozmów oraz osiągnięcia ambitnego i prawnie wiążącego porozumienia międzynarodowego odpowiadającego najnowszym osiągnięciom nauki i zgodnego z celem 2 °C;
23. wyraża ubolewanie, że niektóre państwa, np. Sudan i kraje zrzeszone w organizacji ALBA, przyjęły postawę oporu w międzynarodowych negocjacjach w celu uniknięcia surowych i wiążących zobowiązań pomimo znacznego politycznego rozmachu konferencji w Kopenhadze;
24. zwraca uwagę na rosnącą świadomość opinii publicznej w dziedzinie wpływu zmian klimatu w krajach rozwijających się, ale również w szybko rozwijających się gospodarkach wschodzących; wzywa do wzmocnienia dialogu, zwłaszcza z krajami najsłabiej rozwiniętymi, Sojuszem Małych Państw Wyspiarskich (AOSIS) i z Afryką, na temat sposobu osiągnięcia wiążącego międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, w celu zmniejszenia wpływu i możliwych do przewidzenia konsekwencji zmian klimatu na demografię, zdrowie publiczne, migracje i gospodarkę w tych regionach;
25. podkreśla, że IPCC powinien bezzwłocznie dokonać przeglądu wszystkich swoich konkluzji, tak aby potwierdzić, że zostały one poddane ocenie środowiska naukowego z zachowaniem najwyższych standardów, sugeruje przygotowanie wniosku dotyczącego tymczasowego sprawozdania uaktualniającego wspomniane konkluzje oraz wyraża przekonanie, że w przyszłych sprawozdaniach należy bezpośrednio odnieść się do opinii osób kwestionujących poglądy większości oraz że opinie te należy także poddać ocenie środowiska naukowego;
26. uważa, że zgoda innych państw uprzemysłowionych, spoza UE, na podjęcie równoważnych wysiłków oraz podjęcie rozsądnych zobowiązań w zakresie redukcji emisji ze strony rozwijających się i wschodzących gospodarek ma kluczowe znaczenie dla konkurencyjności gospodarki UE; przypomina, że cele w zakresie redukcji emisji muszą być mierzalne, podlegające sprawozdawczości i weryfikowalne, z zadowoleniem przyjmuje zatem zobowiązania niektórych krajów rozwijających się do przedkładania krajowych sprawozdań dotyczących podejmowanych przez nie działań na rzecz obniżenia emisji;
27. uważa, że dwustronne posiedzenia Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych mogą wnieść znaczący wkład do debaty i ułatwić zrozumienie pomiędzy stronami; w związku z tym bierze pod uwagę organizowanie takich posiedzeń na początku oficjalnych negocjacji w celu przyczynienia się w bardziej znaczący sposób do najlepszego możliwego wyniku negocjacji;
28. podkreśla, że wyzwania stojące w przyszłości przed polityką w dziedzinie klimatu to nie tylko ograniczenie emisji CO₂, ale również bardziej wydajne i zrównoważone wykorzystanie zasobów naturalnych;
29. potwierdza swoje poparcie dla procesu reformy w ONZ oraz zauważa, że wynik konferencji kopenhaskiej poświęconej zmianom klimatu jest kolejnym przykładem potwierdzającym pilną potrzebę ponownego rozważenia metod pracy ONZ; ponadto podtrzymuje swoje zobowiązanie do prowadzenia negocjacji w sprawie klimatu pod egidą ONZ, która jest jedynym prawowitym organem do zajmowania się kwestią o tak podstawowym znaczeniu dla całej społeczności na świecie; uważa jednak, że pilnie należy zastanowić się, w jaki sposób sprawić, aby proces ten przynosił lepsze rezultaty;
30. apeluje o większą przejrzystość pozwalającą na lepsze zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego i podmiotów obywatelskich w COP 16 w Meksyku;
31. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu z prośbą o rozpowszechnienie jej wśród umawiających się stron spoza UE.